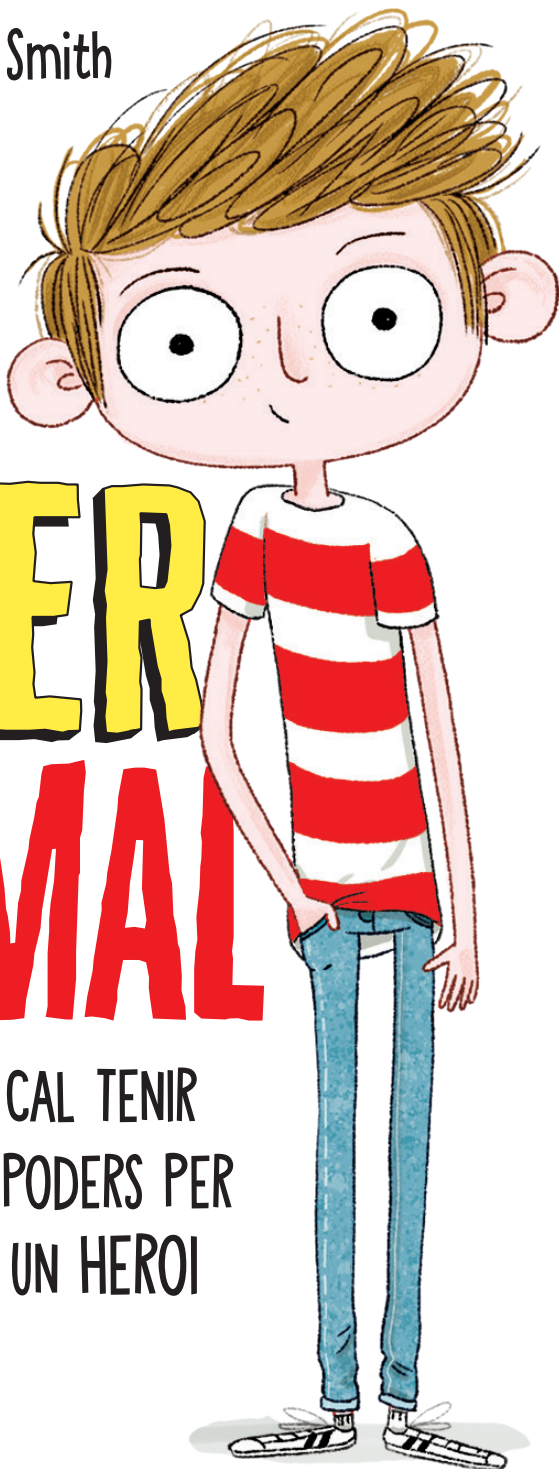

Greg James • Chris Smith

SUPER NORMAL

NO CAL TENIR
SUPERPODERS PER
SER UN HEROI

RBA

SUPERNORMAL

RBA MOLINO

SUPER NORMAL

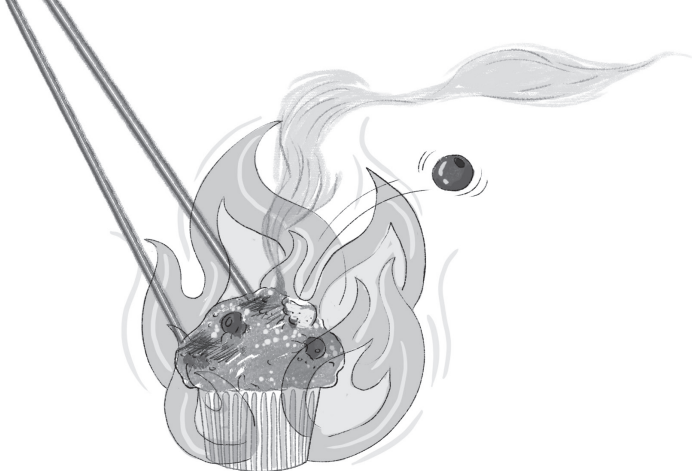
NO CAL TENIR SUPERPODERS
PER SER UN HEROI

Greg James • Chris Smith

Il·lustracions d'Erica Salcedo

Traducció de David Nel·lo

RBA

Títol original anglès: *Kid Normal*

Publicat per acord amb Bloomsbury Publishing Plc.

© del text: Greg Milward i Chris Smith, 2017.

© de les il·lustracions: Erica Salcedo, 2017.

© de la traducció: David Nel·lo, 2017.

© d'aquesta edició: RBA Libros, S.A., 2017.

Av. Diagonal, 189 - Barcelona 08018.

rballibres.com

Pàgina 116: referència a *El rei lleó*. EL REI LLEÓ® és una marca registrada de Disney Enterprises, Inc. © dels personatges d'*El rei lleó*,

Walt Disney Company, 1994.

Pàgina 118: referència a *Frozen*. FROZEN® és una marca registrada de Disney Enterprises, Inc. © de la princesa Elsa i la resta de personatges de *Frozen* de Disney, Walt Disney Company, 2013.

Primera edició: setembre de 2017.

RBA MOLINO

REF.: MONL387

ISBN: 978-84-272-1168-1

DIPÒSIT LEGAL: B-15.827-2017

ANGLOFORT, S.A. • PREIMPRESSIÓ

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

A LJ

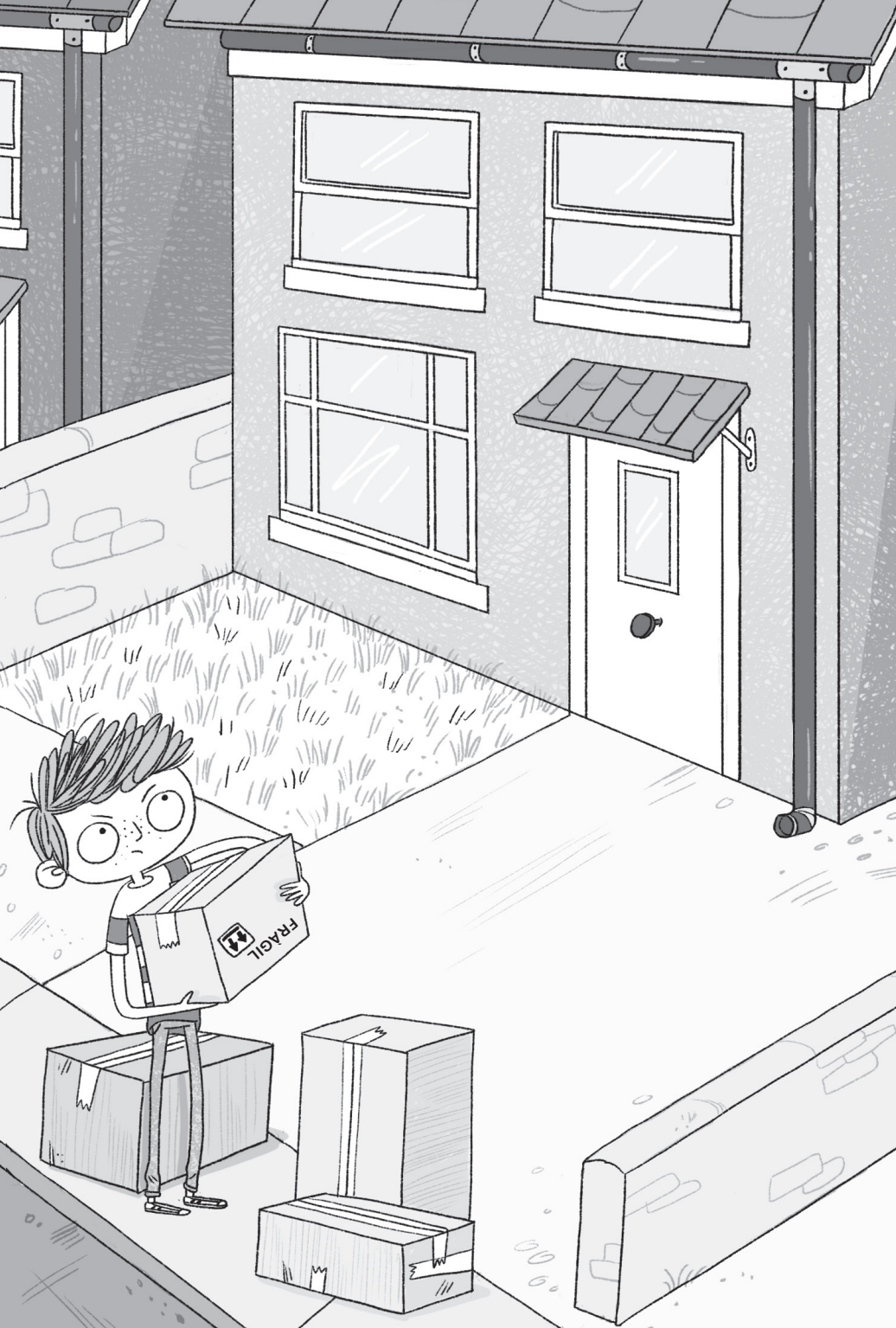
– Chris

Per a tots els supernormals d'arreu del món.

Sempre digueu que sí a una aventura.

– Greg

1

La nova casa

El Murph odiava la nova casa més que tot el que havia odiat mai. Una brisa lleugera, d'aquelles que solen aparèixer al principi d'una història, li despendinava els cabells castanys i desarreglats mentre contemplava la casa. Intentava esbrinar, amb tot el poder del seu cervell-d'un-noi-d'onze-anys, per què el feia sentir tan increïblement desgraciat.

El problema de la nova casa era... era justament que era nova. Quan el Murph era petit vivia en una casa més vella, que tenia unes escales de fusta interessants que conduïen a golfes mal endreçades i intrigants, plenes de caps, i hi havia un jardí amb arbres interessants per enfilar-s'hi i amagatalls misteriosos que es podien construir. Era la mena de casa on passen aventures –tot i que, si hem de ser justos, mai no en va passar cap–. Però la possibilitat existia.

Ara no hi havia cap ocasió en què aquestes aventures es poguessin fer realitat. Feia quatre anys que el Murph, la seva mare i el seu germà havien deixat la casa quan, per culpa de la feina de la mare, es van veure forçats a canviar de ciutat.

Allò ja havia sigut prou penós. Però amb prou feines un any després havien hagut de tornar a traslladar-se. I després altra vegada. I una vegada més. I vet aquí que ara, amb una tercera part de la seva vida viscuda lluny de les antigues habitacions desendreçades que tant estimava, es trobava contemplant una altra casa nova i desitjava que algú la fes explotar o la incendiés. Que, per cert, és el que passaria. Però això ell encara no ho sabia.

Fins i tot si el Murph hagués sabut que la nova casa no seria res més que una ruïna fumejant al cap de pocs mesos, això tampoc no l'hauria pas acontentat. Sota un cel marronós de vespre que amenaçava pluja i que coincidia perfectament amb el seu estat d'ànim, ell arrossegava capsas de cartró per dur-les a una casa que també semblava una capsa i les deixava caure al rebedor, que ressonava, pintat d'un color verd pàl·lid que coincidia gairebé amb el color d'un gat malalt.

El nou dormitori del Murph estava pintat d'un verd diferent però també horrible, més aviat com un advocat que ja agreja. Era el candidat ideal per al Premi a l'Habitació Més Depriment de la Caca de Nova Casa, i això entre una bona colla de competidors. No hi havia res, només un matalàs a terra i una calaixera blanca. Si hagués sigut de dia, la finestra sense cortines hauria ofert una vista sobre un canal

oliós a la banda de darrere de la casa, i una paret de maons, a l'altre costat. El Murph es va alegrar que ja fos de nit.

Amb un sospir, va obrir la cremallera de la seva bossa i va començar a desfer l'equipatge, embotint els calaixos, sense ordre ni concert, amb texans i samarretes. Al cap d'una estona va arribar a les últimes quatre coses que contenia la bossa, però, en comptes d'endreçar-les, el Murph les va deixar damunt del matalàs nu, va seure a terra amb les cames encreuades i se les va mirar.

Eren quatre samarretes grises –les que havia portat l'últim dia a les seves últimes quatre escoles–. La primera estava plena de firmes fetes amb retolador: era com una tradició, quan algú marxava, tothom escrivia un missatge de comiat.

Et trobarem a faltar, xaval, del Max

No ens oblidis, superstar! Sam

No ens deixis, poderós Murph! Lucas

També hi havia més missatges i més firmes, que cobrien tota la roba grisa amb lletres alegres i coloraines.

No ens deixis!

Però ell havia de marxar, i tot per culpa de la feina de la seva mare. I és clar que li hauria agradat mantenir el contacte, però l'any següent havia estat massa enfeinat fent nous amics per substituir els que havia abandonat.

Va agafar la segona samarreta i va llegir els noms

d'aquells nous amics. En aquesta no hi havia gaires noms, però encara hi havia paraules amables.

*No em puc creure que te'n vagis!
Nomès ha passat un any! Petons, Pia
Murph! Et trobarem a faltar. Torna aviat,
xaval. Tom*

La samarreta número tres només tenia un parell de noms escrits amb bolígraf com un pensament d'última hora; ell només volia una mica de memòria a la qual poder-se aferrar.

La quarta samarreta no duia res escrit al damunt.

El Murph va plegar les samarretes i les va apilar al calaix de baix de tot de la calaixera blanca.

L'últim any no havia fet cap amic. Estava convençut, i tenia tota la raó, que qualsevol dia sa mare li diria a l'hora de sopar que havia arribat el moment de tornar-se a traslladar. L'altra gent semblava un programa de televisió, per al Murph. No valia la pena aficionar-s'hi gaire perquè no se sabia mai quan vindria algú i canviaria de canal.

Tots deuen saber, si heu canviat mai de casa, que l'Àpat per Emportar de la Primera Nit és un ritual molt important. I com qualsevol família que es canvia de casa, el Murph, el seu germà i la seva mare van seure a menjar el que havien encarregat al restaurant xinès per emportar, aquella nit, i es

van sentir estranyament com si fossin a casa d'algú altre, i semblava que algú hagués d'apujar una mica la calefacció perquè hi feia fred.

Van haver de menjar amb les safatetes d'alumini perquè la mare no va trobar la caixa amb els plats. El Murph sabia perfectament a quina caixa eren, però estava massa enfeinat defensant les seves galetes de pa de gambes contra els atacs del seu germà, que les hi volia prendre.

–Ei, que aquestes són meves, tros d'ase! –va cridar mentre l'Andy estirava el braç com si fos un pop i en pispava un grapat oliós.

–Tu no en necessites tantes, cara de morsa! –va respondre el gros tros d'ase de setze anys.

–És clar que sí! –va balbucejar el Murph escopint trossos de galeta, com si fos el final d'una cascada de focs artificials amb gust de gamba.

–I a mi no em diguis Cara de Morsa perquè ja saps que no m'agrada, entesos?

–Ho sento, Cara de Murpha –va dir l'Andy, tot orgullós, amb el posat d'algú que acaba de dir una cosa increïblement enginyosa.

–Feu el favor, tots dos –va sospirar la mare–. Tu, Andy, no li diguis Cara de Murpha al teu germà. I tu, Cara de Murpha, fes el favor de compartir les teves galetes de gamba.

–Però mare! –va cridar el Cara de Murpha, ai, perdó,
vull dir el Murph.

Els altres dos es van petar de riure i ell va protestar:

–Us associeu contra mi. Prou pena tinc d’haver vingut al
Cul del Món i viure envoltat de capses de sabates. No soc
pas una sabata, jo!

La mare li va acaronar la galta:

–Ja ho sé, que no ets una sabata. I també sé que no volies
que ens traslladéssim una altra vegada.

El Murph va veure com ella tirava el cap enrere, probablement per amagar un parell de llàgrimes de mare. «Ella tampoc no volia venir a viure aquí», va pensar el Murph.

–Necessitarem una mica de temps fins que ens hi acostumem –els va dir la mare–. Però tingueu paciència, nois. Us prometo que al final us ho passareu molt bé. Aquí ens ho muntarem la mar de bé. Serà molt...

Va fer una pausa, com si busqués la paraula més encertada, i tot i que el Murph aleshores no se'n va adonar, ella va acabar trobant la paraula perfecta.

–Serà... súper.

2

Un malentès

Hi havia un munt de coses que el Murph i la seva família no coneixien de la nova ciutat. Però el més important que no sabien era a quina escola aniria el Murph. La mare havia intentat solucionar-ho abans d'arribar, però totes les escoles estaven plenes i, mentre els dies calorosos d'agost avançaven, ella cada cop estava més neguitosa per trobar-li un lloc.

Es passava les vetllades amb el seu ordinador portàtil, xatejant amb altres pares i intentant aconseguir bons consells. Fins i tot va començar a parlar amb els pares de la nova ciutat i els preguntava a quina escola duïen els seus fills i si coneixien algú que tingués intenció de marxar i alliberar una plaça. El Murph estava desesperat. L'Andy, que tenia cinc anys més, ja havia trobat lloc a un col·legi universitari i tot plegat li semblava la mar de divertit.

—Potser podries aprendre tu solet a casa —li deia per burxar-lo—. Comprarem una pila de llibres i et pots posar el despertador a una hora concreta que t'indicarà quan pots fer una pauseta.

Al Murph allò no li va fer cap gràcia, i encara ho va trobar menys divertit quan l'agost ja era a les escorrialles i, al setembre, l'Andy va marxar al seu col·legi.

—Encara no t'hem trobat cap escola, germanet, ho sento —li va dir mentre li despentinava els cabells, abans de sortir de casa.

Aquella va ser la pitjor setmana de les que havia tingut, fins aleshores. El Murph seguia sa mare a totes les entrevistes a tots els centres de secundària de la ciutat. Un munt de cares encuriosides se'l miraven mentre ell anava darrere d'ella i els veien passar per davant de les aules, camí de les oficines o cap al despatx del director. Ell seia sense dir res, com un bon jan —això era el que li havia manat sa mare— i intentava fer cara de ser molt llest. Però la resposta cada vegada era la mateixa: haurien d'esperar-se.

Aleshores, quan ja feia dies que anaven amunt i avall, com ànimes en pena, el Murph i la mare tornaven cap a casa, després d'haver anat a comprar. Els carrers eren buits; gairebé tothom era a casa berenant. Una dona i un noiet una mica més gran que el Murph van sortir d'un carreró trist, una mica més enllà, i van sentir que la dona deia:

—I què, com ha anat a l'escola?

La mare del Murph, que havia desenvolupat una habili-

tat com de ratpenat per sentir qualsevol cosa que tingués alguna connexió amb l'ensenyament, va afanyar-se, tot arrossegant el Murph amb una mà que semblava una tenalla.

–Ai, mare, deixa'm estar! –va suplicar ell.

Però quan va mirar la cara que feia ella, va veure que no hi havia res a fer. Sa mare en duia una de cap.

Quan van haver travessat el carrer, l'altre noi i la mare ja havien pujat a un cotxe. Per un moment el Murph va tenir por que la seva mare s'abraonés damunt el capó, com una àguila, per impedir-los que arranquessin. Però en comptes d'això, va tombar pel carreró d'on havien sortit els altres, mentre seguia arrossegant el Murph com si ell fos un estel vell i gastat.

Si el carreró feia mal aspecte des de lluny, de més a la vora es veia clarament que era un lloc de mala mort. Uns quants cotxes estaven aparcats damunt d'un tros d'herba socarrimada i els jardinets que hi havia davant de la renglera de cases tristes eren tan poca cosa que semblava com si els cubells de la brossa fossin allí per adornar-ho tot una mica.

Però a mig carrer hi havia una escola gran. Van saber que era una escola perquè, a part del reixat de la porta i dels familiars edificis d'aules a l'altre costat del pati, també hi havia una placa metàl·lica damunt del reixat que deia simplement:

L'ESCOLA

Davant d'ells hi havia un home que els donava l'esquena i que mirava les reixes de l'entrada.

El Murph va sentir com un carrisquieg provinent de les dents de la mare, que va creuar el carrer amb determinació.

–Fes el favor d'arreglar-te una mica! –li va xiuxiuejar amb tanta fúria que ell va intentar planxar la samarreta que duia amb les mans.

Després ella va canviar de to i va dir «perdoni'm» amb un to tan ensucrat que hauria deixat en ridícul la duquessa més refistolada.

L'home es va girar lentament.

La mare del Murph havia començat a dir «perdoni'm» una altra vegada, però allò va sonar més com si s'hagués ennuegat en empassar-se la saliva.

Ell no semblava un professor gaire normal. Els cabells eren molt negres, brillants i clenxinats, i lluia un rínxol enganxat al mig del front. Portava una americana de xeviot gastada, però més amunt de les colzeres es notaven uns bíceps prominents. Darrere de les ulleres de vidres gruixuts els seus ulls eren d'un blau intens. La barbeta era forta i semblava que hagués estat esculpida d'un tros de fusta.

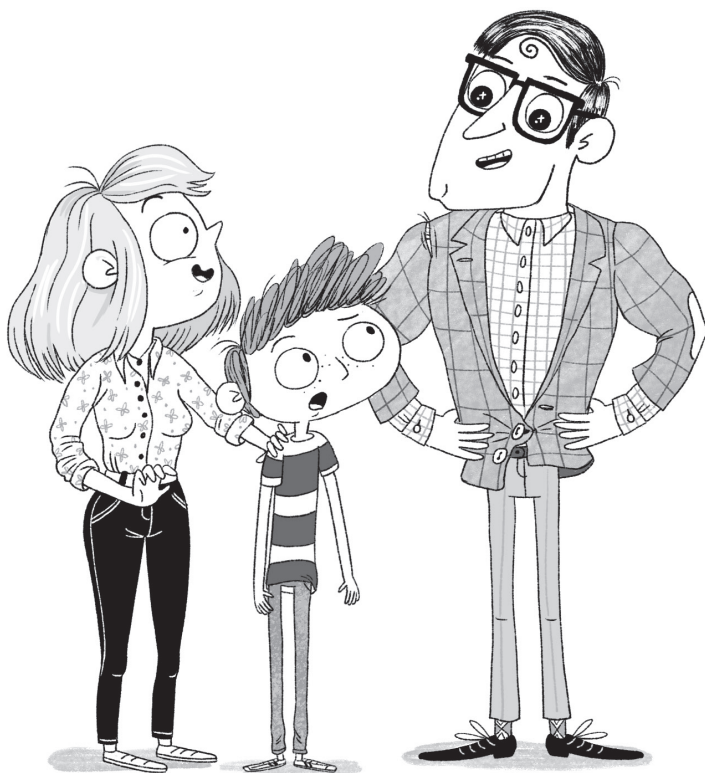
–Senyora, en què la puc servir? –va preguntar aquell professor tan estrany.

Finalment, la mare del Murph va recuperar la veu i va preguntar:

–Això és una escola, oi?

D'entrada va semblar que a ell li hauria agradat més dir que no, però aleshores es va mirar el cartell que hi havia penjat.

–Psssí! –va respondre molt a poc a poc i sense gens d'entusiasme.

–Ah, que bé! Veurà, fa poc que hem arribat aquí i no hi ha manera de trobar una escola per al meu fill –va començar a explicar ella, tot passant un braç per damunt les espatlles del Murph–: i...

Aleshores l'home la va tallar:

–Ho sento molt, senyora; em penso que no la podrem pas ajudar. De fet... de fet ja hem tancat el termini de les inscripcions per a... –semblava que busqués la paraula justa–... per als nous alumnes. Em sap molt de greu.

A continuació, es va produir un moment de silenci, i el Murph estava segur que la mare ho deixaria córrer. Però en sec ella va agafar un braç de l'home. El va subjectar amb totes dues mans.

–Sisplau –va dir amb un to de súplica–. Sisplau, miri de donar-nos un cop de mà. El Murph és molt bon xiquet.... i necessita una escola amb cara i ulls que l'accepti.

–Ho sento –va repetir l'home tot desfent-se de les mans de la mare que li immobilitzaven el braç musculós–. Passi-ho bé.

I es va començar a allunyar.

–És un noi amb molt de potencial –va cridar la mare del Murph–. Amb la seva ajuda podria... vull dir que el podrien ajudar a volar!

L'home es va aturar en sec i es va girar.

–Volar? –va preguntar en veu baixa.

–Sí, volar. El que vull dir és que en una escola adequada ell... ell podria... –va intentar-ho aclarir sense acabar-se'n de sortir.

–Així que han arribat a aquesta zona fa poc. I el seu fill... té potencial? –va continuar l'home, en veu baixa.

La mare del Murph va assentir, amb un posat entusiasta.

–I el Murph, ja... ja vola? –va preguntar ell, abaixant encara més el to de veu i mirant a dreta i esquerra.

–Sí, xuta prou bé –va respondre ell, també en veu baixa per coincidir amb la de l'home–. Estic segura que no el decebrà.

–Però vola o xuta? –va xiuxiuejar l'home.

Aquelles preguntes cada vegada eren més estranyes, i amb tant de xiuxiueig eren difícils de sentir. El Murph es concentrava en els seus desitjos de desaparèixer, engolit per la terra. A més a més, era conscient que les notes que treia als exàmens no eren precisament les d'un alumne que «vola».

Però la mare cada cop estava més engrescada.

–Oh, i tant, i tant! –deia.

–Senyor Suor, podria venir un moment, sisplau? –va dir l'home, en veu baixa, i una altra figura més petita, que el Murph no havia vist fins aleshores, va afanyar-se a travessar el carrer.

Aquest professor era més baixet i més prim que l'altre,

però tenia uns ulls molt vius, darrere de les ulleres arrodonides.

–Ja vola, eh? –va preguntar amb veu nasal mentre s'apropava, i el Murph va pensar com dimonis s'ho havia fet per sentir el que havien dit.

–Aquest és el meu col... vull dir el meu assistent, el senyor Suor –va explicar el primer home–. Els explicarà tots els detalls.

Aleshores es va girar cap al Murph i li va allargar la mà. Quan el Murph va sentir l'encaixada, va tenir la sensació que les rodes d'un tractor li havien aixafat la mà.

–Murph, ens veurem dilluns. Tinc moltes ganes de veure com voles.

Va fer un moviment ràpid, com si portés una capa, i després va girar-se altra vegada cap al Murph:

–Ah, i evidentment, no diguis a ningú això de l'escola, entesos?

–Per què no ho podem dir a ningú? Que potser és una escola secreta? –va dir la mare del Murph, entre rialles, com si acabés de fer un acudit.

Tots dos homes van quedar desorientats un moment, i aleshores el més musculós va deixar anar una rialleta nerviosa i va afegir:

–Ha, ha, ha! Aquesta sí que és bona! Però vostè i jo ja ens entenem, oi?

L'home més baixet va mirar-se l'un i l'altre, mentre reien, confós. El Murph també va somriure, atabalat, i va desitjar ser invisible.

La mare i l'estrany professor van riure més del compte. Després es va produir un altre silenci incòmode.

–Així que és un secret, eh? –va dir ella amb un somriure nerviós.

–Oh, i tant! –va respondre l'home tot girant-se com un remolí, i va afegir per damunt l'espatlla–: Ens veurem dilluns!

Després va allunyar-se.

El Murph i sa mare es van mirar ben desconcertats. Aleshores ella va encongir-se d'espatlles i va mirar el senyor Suor, que s'havia tret una sèrie de formularis de les butxaques.

3

Vergonya materna

El Murph sentia una mena de pessigolleig a l'estómac que havia començat a mig matí de dissabte i havia anat augmentant fins a la nit de diumenge. Quan es va despertar el dematí de diumenge va tenir la sensació que una colla de petites anguiles se li havien instal·lat a dins de les entranyes. I quan va arribar la nit de diumenge no podia seure tranquil i aquell mareig d'estómac el mossegava, per això anava amunt i avall pel minúscul jardí de la nova casa.

El seu germà no l'havia ajudat gens ni mica. Quan li van explicar allò de «l'escola secreta» i estranya, ell ho va trobar per pixar-se de riure.

–Ah, que bo, has d'anar amb tren de vapor i pujar en una andana amagada? –va cridar mentre pujava els graons de les escales de dos en dos, seguint el Murph, que volia escapar-se a la seva habitació.

–Hauràs d'anar a una botiga especial per escollir la vareta màgica?

–Que callis! –va etzibar-li el Murph, amb les dents ben

serrades i tancant la porta que l'Andy intentava mantenir oberta amb el peu mentre el Murph l'empenyia amb el colze.

Un crit ofegat d'«espero que no tinguis cap mussol amagat aquí dins!» és el que el Murph va sentir a través de la porta que per fi havia aconseguit tancar, i aleshores es va deixar caure damunt el llit.

L'Andy es va passar tot el cap de setmana donant la tabarra amb la brometa. Però ara ja era el matí de dilluns i la mare va despertar el Murph tan d'hora que ell va tenir la impressió, mentre baixava a esmorzar, que era una alosa matinera. L'Andy ja era prou gran per agafar l'autobús tot sol per anar al col·legi universitari, per això s'havia quedat mandrejant al llit i escoltant la ràdio.

L'estómac adormit del Murph no estava per torrades, els seus cabells adormits no estaven per raspalls, però a l'hora que la majoria de nosaltres hauríem estat pensant d'anar a fer una bona pixada, el Murph ja s'afanyava cap al cotxe.

Sabeu què passava? Que el Murph era un d'aquests xavals que els acompanyen massa d'hora. A les nou del matí, sa mare començava el torn a l'hospital, que quedava a l'altra punta de la ciutat. Sempre era la mateixa història. Durant anys, els dies entre setmana del Murph començaven davant de l'escola, com si fos un espantaocells amb ganes d'aprendre.

En realitat, però, al Murph ja li estava bé això de poder observar com funcionava la cosa, abans que els altres xavals arribessin amb tot el seu xivarri. Li agradava veure el repartidor de la llet; li agradava parlar amb els de la neteja; li agradava veure els professors quan arribaven a l'escola, els uns més ben preparats que els altres. Era una mica com si fos entre les bambolines d'un teatre abans que pugés el teló, amb l'única diferència que, quan començava l'obra, no hi havia ningú que vengués gelats durant la mitja part, o durant «l'esbarjo», com els agrada anomenar l'hora del pati.

Al Murph li hauria encantat un gelat a les onze del matí.

Però em penso que ens estem despistant.

—Au, maco! —va dir-li sa mare mentre s'aturava davant de l'edifici de l'escola—. Sigues valent!

El Murph va adoptar un posat resignat, va penjar-se la motxilla a l'espatlla i va baixar del cotxe.

La mare va allunyar-se, dalt del cotxe, i quan era a la cantonada va tocar la botzina. L'escena era una d'aquelles que el Murph havia batejat de «vergonya de mare», o dit més tècnicament, «vergonya materna».

Altres escenes de vergonya de mare incloïen:

- Petons de comiat davant dels teus amics.
- Que et cridin pel teu diminutiu infantil davant dels teus amics. (El Murph era el reiet de la mare . Quan la mare ho va fer servir en una de les antigues escoles, la penúltima, ell es va alegrar de saber que estaven a punt de traslladar-se de casa altre cop.)
- Que et diguin que no facis el fatxenda davant dels teus amics.
- Que et preguntin si tens un noviet/novieta davant dels teus amics.
- Que et preguntin si tens un noviet/novieta davant del noi/noia que tu vols que sigui el teu noviet/novieta.
- Que cantin en veu alta en públic.
- Que et netegin la cara amb un dit mullat de saliva.
- Que et preguntin si tens un mocador, com si fossis un nen pobre de l'època victoriana.

Després del que va semblar el toc de botzina més llarg de la història, el Murph va enviar mitja rialleta a sa mare, mitja rialleta de «deixa de tocar la botzina», va fer-li adeu, tímidament amb la mà, es va col·locar bé la motxilla i va disposar-se a començar el que esdevindria el dia més estrany de la seva vida, fins aleshores.

El reixat de l'entrada ja era obert, però no es veia ni una ànima. El Murph es va passejar pel pati i va entrar dins de l'edifici.

–Que no hi ha ningú? –va dir amb una veu de primer dia d'escola.

Però no hi va haver cap resposta.

Un cop a dins, el Murph va veure un pupitre de fusta tot ratllat i un ordinador vellot al damunt. Va decidir que s'esperaria assegut en una cadira molt incòmoda de plàstic que hi havia darrere del pupitre, a veure què passava.

A l'última escola on havia anat el Murph hi havia molta activitat quan s'acostava l'hora del timbre d'entrada. Els pares xerraven, els xavals corrien amunt i avall, els cotxes aparcaven en doble fila i els conductors intentaven evitar les persecucions dels temibles posamultes municipals. Però aquí tot es veia molt ensopit. Va veure un parell de xavals que entraven per la porta de ferro, caminant xino-xano, i va fixar-se en un pare que deixava la seva filla, que havia acompanyat amb un cotxe

negre que feia goig. Un parell de nois més grans van passar pel seu costat, tranquil·lament, i el Murph va pensar que havien dut d'amagatotis unes piules perquè es va sentir un bang sorollós, mentre tombaven la cantonada.

—Bona capa, Howard! —va sentir que deia un d'ells, i tots dos van riure.

No duïen pas una capa posada, però malgrat això el Murph no va entendre la broma.

L'única cosa que semblava diferent, ara per ara, era que tothom s'afanyava cap a l'entrada, en ordre i amb silenci. Tot estava la mar de ben organitzat, fins i tot sense l'ajuda o l'amenaça dels posamultes.

Però quan ja era pràcticament hora d'entrar a classe, l'acumulació de coses estranyes va començar a passar de la ratlla. Superpassar de la ratlla, podríem dir, i va entrar al territori de: «Què rediantre significa tot això?».

Mentre s'esperava per veure si algú li deia què era el que havia de fer, el Murph va mirar per la finestra. Era un dia gris i plujós, però de sobte una figura groga i lluent sota d'un paraigua va aparèixer d'uns núvols baixos i va lliscar ràpidament fins que va enfonsar-se per darrere dels edificis de l'escola i va desaparèixer.

El Murph es va quedar de pasta de moniato. Estava massa cansat? Estava al·lucinant? S'havia tornat boig?

«Potser era un canari gegant», va pensar.

Ràpidament va desestimar aquesta idea, perquè (encara que li hauria agradat que existissin) sabia que els canaris gegants no eren una cosa d'aquest món. Aleshores va intentar entendre què havia passat, havia de descobrir què era aquella cosa de color llimona.

Va aixecar-se del pupitre i va sortir de pressa, seguint la trajectòria del canari gegant –o el que fos aquella cosa que no podia ser un canari gegant, sobretot perquè duia un paraigua–. Va tombar a l'esquerra, va marcar la direcció de la figura en el cel i va córrer cap al camp d'esports.

Una mica més enllà, al costat d'una porta que tenia un cartell de **guarda-roba**, va veure una figura groga que s'espolsava les gotes de la pluja dels braços i obria i tancava el paraigua, amb aquell gest que fas quan el vols eixugar.

De fet, val més que creem una parauleta per a aquell gest. Vet aquí una llista de les millors opcions: **foraaiguajar**, **plujagitar** i **paraiguassejar** –a nosaltres ens ha agradat més **paraiguassejar** i esperem que a tu t'agradi.

La figura estava **paraiguassejant** el paraigua amb molta força.

El Murph s'hi va acostar mentre la figura entrava al guarda-roba. Quan ja s'estava tancant la porta, ell va fer una cabriola per intentar ficar-s'hi a dins sense que es notés. Però va patinar amb el terra moll, va lliscar com si fos un rinoceront fent patinatge artístic i va anar a petar contra una paret groga i humida.

Es va alçar com va poder i va sentir-se alleugerit, més o menys, en veure que la figura que havia estat paraiguassejant el paraigua groc no era un canari gegant sinó una nena d'aspecte ben normal, amb ulleres.

–Perdó! Hola! Ehem... eres tu que volava, vull dir, canari... botes... ocell monstuós.... plou, oi?

El Murph estava aterrit. Normalment no se'n sortia gaire airoament amb les noies, però aquest cop, en què havia entrat volant a la seva vida, la cosa era molt més difícil.

–Hola, matusser –va respondre la noia mentre s'eixugava tranquil·lament les ulleres amb un mocador que era, evidentment, groc canari-. Em dic Mary. I tu?

El Murph no es podia ni creure que una noia que hagués arribat volant fos capaç de tenir una conversa normal amb ell, per això es va descuidar momentàniament de com es deia.

–Maaa... Murph.

–Ah, molt bé, Maaa-Murph, és un plaer coneixe't. Tu també vas a primer curs?

Aquest va ser l'èpic moment en què la normalitat va tornar a ajustar-se.

–Sí –va dir el Maa-Murph, tímidament.

–Perfecte, ajuda'm a treure'm la jaqueta i t'ensenyaré la nostra classe.

Altra vegada, el Murph va tenir la impressió que aquella hauria estat una gran ocasió per a alguna cosa còmica. D'aquelles de pixar-se de riure.

–D'acord –va dir, mentre ajudava la noia-paraigua-canari a recollir les seves coses mentre hi havia unes vint-i-set

preguntes que li rondaven pel cap sense que hi pogués fer res.

El Murph va escollir una d'aquelles preguntes quan caminaven pel passadís. Va decidir que valia la pena agafar-ne una de les grosses.

–Ehem, Mary... has vingut a escola, saps què vull dir?, per... per l'aire?

–És clar –va respondre la Mary, com si fos el més normal del món–. Però val més que això quedi entre nosaltres, eh? Perquè suposo que no ho hauria de fer. Però és més ràpid que si vinc caminant, i ja arribava tard.

–Ah, sí, ja ho entenc... t'ho deia per saber-ho –va dir el Murph, com si res, alhora que havia de fer esforços per no flipar–. L'altra cosa que et volia preguntar... Et dius Mary com la Mary Poppins?

–Qui? –va dir la Mary, confosa.

–No, res, res, és que amb això del paraigüa i el cel i... –va balbucejar el Murph.

–Però què t'empatolles? –va dir la Mary alçant les celles per damunt de les ulleres, com dos sols rossos–. Mira, ja hem arribat. Segueix-me. Aquesta és la classe del senyor Flash.

–El senyor... Flash? –va tenir temps de preguntar el Murph abans que ella l'empenyés cap a dins de l'aula.

4

FC

D'entrada, el Murph es va tranquil·litzar en veure que tot el que hi havia dins de l'aula era més o menys normal. Hi havia dos professors al davant d'una classe plena de xavals que seien sorollosament a les cadires i deixaven caure les motxilles sota els pupitres. Un d'ells era el professor amb la barbeta forta que havien conegut a l'entrada de l'escola. Va saludar cordialment el Murph amb un «Ah, bon dia al nou alumne!» i va allargar-li la mà mentre s'hi acostava, com si volgués presentar-se davant d'un personatge una mica cèlebre.

La Mary es va quedar impressionada.

–Ei, com és que coneixes el senyor Soparman? –va preguntar al Murph.

–El senyor Super... què?

La Mary li va enviar una de les seves mirades, i en tenia una bona col·lecció.

–Nano, tu d'on surts? El senyor Soparman és el director. Et guardaré un lloc –va dir mentre s'afanyava a seure.

Al Murph li va semblar que la Mary el cuidava com si ell fos un pollet, tot i que ella no era una gallina.

El Murph va somriure al director amb un posat confús.

–Bon dia, senyor... Soparman.

–Què, ja estàs disposat a volar? –va dir ell amb un somriure d'orella a orella.

El Murph va assentir educadament i quan feia que sí amb el cap per segona vegada va tenir un pensament. Es va girar cap a la Mary. Volar...?

–Molt bé –va dir el senyor Soparman, i va dirigir-se cap a la porta–. El senyor Flash et donarà una empeneta.

«El senyor Flash?», va pensar el Murph mentre arrossegava els peus i s'asseia al pupitre, al costat de la Mary. Com a «flaix» no era gaire enlluernador, semblava més aviat un raspall per netejar la banyera.

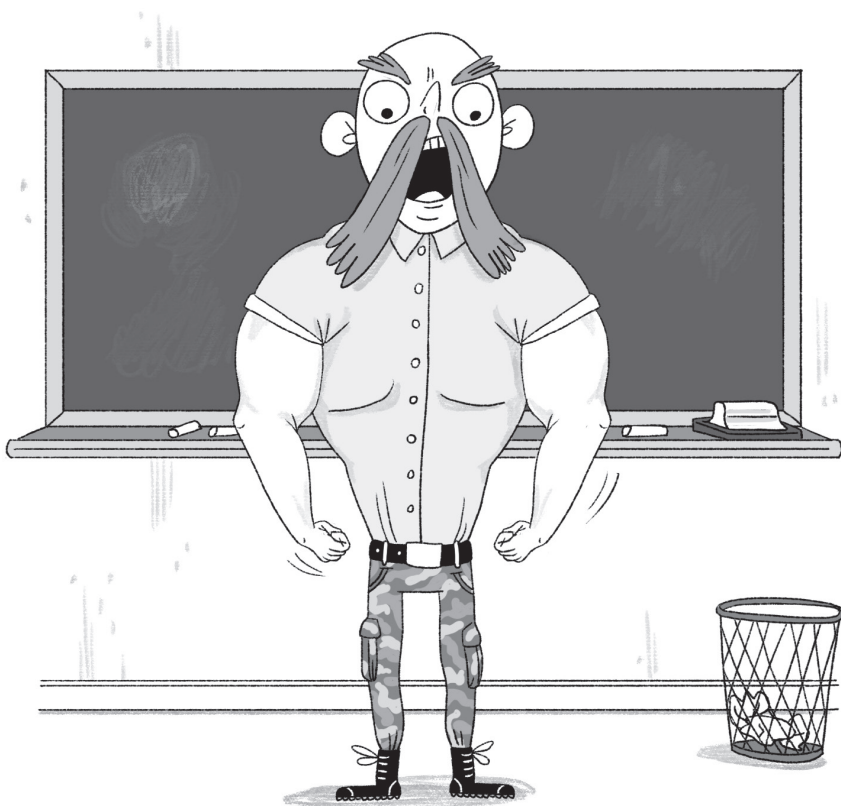
Igual que el director, el senyor Flash feia pinta d'anar al gimnàs. De passar-s'hi la vida. Els músculs dels braços sobresortien i era com si dins de les mànigues de la camisa hi haguessin posat uns bons pernils. Tenia el cap pelat i lluent, i la boca amb prou feines se li veia perquè l'hi tapava un bigoti pèl-roig. Portava pantalons de l'exèrcit amb els baixos ficats dins d'unes botes negres.

Davant de la xerrameca prèvia a la classe, ell va alçar la barbeta i es va mirar la classe per sobre el nas i va bramar:

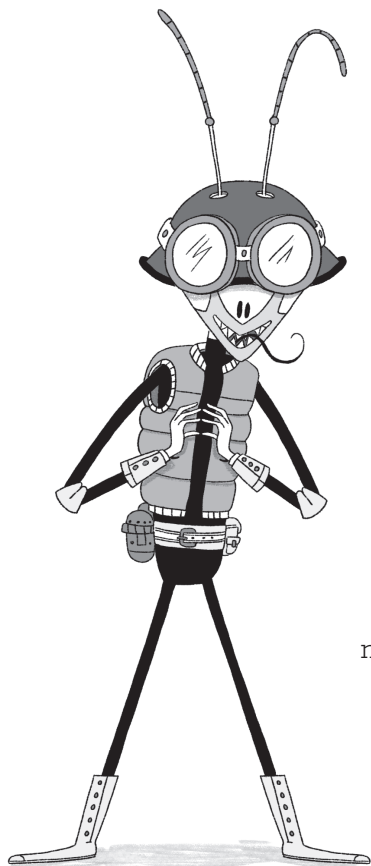
-QUE TOTHOOOOOOOOOOOOM CALLI!

De mica en mica l'enrenou i el moviment van parar i tots els alumnes se'l van mirar en silenci. Un múscul del braç esquerre semblava que tingués vida pròpia. De sobte es va girar i va començar a gargotejar en una pissarra passada de moda alhora que parlava.

—El meu nom, i ho dic perquè ho sàpiga el nou alumne —va dir fent xerricar el guix amb un soroll com si algú estigués atropellant un ratolí—, és senyor Flash. Benvingut —i el guix ratolí continuava xerricant— a la teva primera lliçó.

La llista de coses estranyes que el Murph trobava en aquesta nova escola cada cop creixia més. Una altra era el fet que fessin servir pissarres i guix en ple segle XXI. Però la llista augmentaria més, molt més.

MENTRESTANT...

–Tota història –va declarar el Nektar– necessita un malvat.

Va intentar fer una rialla maligna, però el que li va sortir va ser un crit d'espiguet, i de seguida ho va convertir en un atac de tos.

El Nektar anava vestit de negre i groc, de cap a peus. Les botes eren d'un groc cridaner, els pantalons negres com la tinta. Damunt del cinturó groc, hi duia una camisa negra i una armilla groga. Portava un casc negre que li cobria gairebé tot el cap i

una mena d'ulleres grogues que sobresortien. Al capdamunt unes antenes coronaven el conjunt.

Per si no us ha quedat gaire clar l'aspecte que oferia, ell s'havia disfressat d'estat d'ànim.

I el seu estat d'ànim era molt dolent. L'estat d'ànim de les vespes sovint és dolent.

Una mica més endavant en tornarem a parlar. No l'oblideu, eh? El paio cepat que és mig vespa. Estem parlant de la vespa insecte, s'entén, oi? No pas la marca de motos!

Ara, però, tornem al Murph...

Després de quaranta minuts de lliçó amb el senyor Flash, el Murph seia al fons de la classe amb la impressió que li havien tret el cervell, que un gosset l'havia fet servir de pilota durant deu minuts i després l'hi havien tornat a col·locar dins del cap. Seia allí, bocabadat i amb el front més arrugat que una pansa, mentre feia esforços per entendre què passava.

A les altres escoles on havia anat, les classes tenien noms com llengua, matemàtiques o gimnàstica. En canvi, la classe del senyor Flash es deia FC, i el Murph no tenia ni idea de què volia dir. Després de rumiar una estona va pensar que potser era una manera estranya de parlar d'informàtica: Formació de Computadores. Però com que la sessió era cada

vegada més estranya, va aventurar altres significats possibles: Fem Comèdia? Formació de Clowns? Farfolles Col·lectives?

Per la mica que el Murph podia entendre, es tractava d'una mena de joc de rol estrany, i va imaginar-se que si no ho pillava era perquè s'havia perdut les primeres setmanes del trimestre. Però això de perdre's dies de classe ja li havia passat abans i mai no havia tingut cap problema per posar-se al dia: sovint se solucionava amb una redacció sobre què havia fet durant les vacances de Setmana Santa o alguna cosa per l'estil. Però en aquesta classe va tenir la sensació que havia estat a l'espai exterior durant tota la Setmana Santa i havia aterrat en un altre planeta molt diferent.

Tot plegat va començar amb un noi pèl-roig i galta vermell que es va plantar davant de la classe, amb les mans als malucs. El senyor Flash se'l va mirar amb aprovació: era evident que aquell era un dels millors alumnes.

—Molt bé, Timothy —va dir tot content el senyor Flash—. Vejam si has fet progressos, eh?

El Timothy va començar a fer esforços, sense sortir-se'n, i qualsevol hauria dit que volia anar al vàter. Unes gotes grosses de suor li regalimaven pel front, que era molt ample, i les galtes cada cop se li envermellien més.

El senyor Flash va assenyalar un televisor gris i passat de moda que era en un racó de la classe.